

21. Torjuttu varoitus

William Miller ja hänen työtoverinsa olivat yrittäneet herättää kristityiksi tunnustautuvat näkemään seurakunnan todellisen toivon ja tajuamaan, että he tarvitsivat syvempää kristillistä kokemusta. Lisäksi he pyrkivät johtamaan kääntymättömät parannukseen ja kääntymykseen. "He eivät yrittäneet käännyttää ihmisiä mihinkään lahkoon. He työskentelivät kaikkien uskonsuuntien ja lahkosten parissa." Miller sanoi: "Halusin auttaa kaikkia. Luulin että kaikki kristityt iloitsisivat Kristuksen tulosta ja että ne, jotka näkivät asiat toisin kuin minä, eivät rakastaisi ihmisiä vähemmän sen vuoksi että nämä hyväksyvät tämän opin, enkä siksi arvannut, että tarvittaisiin erillisiä kokouksia. –

Valtaosa niistä, jotka tulivat kääntymykseen minun työni tuloksena, liittyivät jo olemassa oleviin kirkkokuntiin."1

Mutta kun uskonnolliset johtajat päättivät vastustaa adventtisanomaa, he kielsivät jäseniään kuuntelemasta Kristuksen toista tuloa käsitteleviä saarnoja ja vieläpä puhumasta toivostaan seurakunnassa. Uskovat rakastavat seurakuntaansa, mutta kun heitä kiellettiin tutkimasta ennustuksia, uskollisuus jumalaa kohtaan esti heitä alistumasta. Siksi he kokivat eron i oikeutetuksi. Kesällä 1844 seurakunnissa erosi noin viisikymmentätuhatta henkilöä.

Useimmissa seurakunnissa maailmallisuus oli vuosien varrella vähitellen lisääntynyt ja hengellisyys vastaavasti vähentynyt.

Mutta sinä vuonna tilanne

SUURI TAISTELU

paheni merkittävästi lähes kaikissa maan seurakunnissa. Asiaa käsiteltiin laajalti sekä lehdistössä että saarnatuoleissa.

Herra Barnes, raamatunselitysteoksen kirjoittaja ja Philadelphian suurimpiin kuuluvan seurakunnan pastori, totesi, että "nyt *ei esiinny herätyksiä eikä kääntymyksiä*, uskovat eivät näytä kasvavan armosta, eikä kukaan tulee hänen työhuoneeseensa keskustelemaan sielunsa pelastuksesta. - -

Maailmanmielisyys lisääntyy. *Näin on kaikissa uskonsuunnissa.*" 2

Sannan vuoden helmikuussa Oberlin Collegen professori Finney sanoi: "Yleisesti ottaen kaikki maamme protestanttiset kirkot suhtautuvat joko välinpitämättömästi tai vihamielisesti lähes kaikkiin moraalisiin uudistuksiin. - - Hengellinen pelottavan syvä lama vallitsee melkein kaikkialla; näin todistaa koko maan uskonnollinen lehdistö. - - Suuri osa seurakuntien jäsenistä on muodin palvojia ja osallistuu jumalattomien kanssa huvitilaisuuksiin, tansseihin, juhliin jne. - - *Seurakunnat ovat yleensä onnettomasti rappiolla.* Ne ovat etääntyneet kauaksi Herrasta, ja hän on vetäytynyt pois niiden keskuudesta. "

Valon hylkääminen

Hengellinen pimeys ei johdu siitä, että jumala vetäisi mielivaltaisesti pois arvionsa, vaan siitä että ihmiset hylkäävät valon. Maailmallisuus ja jumalan unohtaminen estivät Juudan kansaa näkemästä Messiaan tuloa. Epäuskossaan he hylkäsivät Lunastajan. Jumala ei sulkenut juutalaisia pelastuksen ulkopuolelle. Ne, jotka hylkäsivät totuuden, tekivät "pimeyden - - valoksi ja valon pimeydeksi".3

Torjuttuaan evankeliumin juutalaiset jatkoivat muinaisten rituaalien harjoittamista samalla kun myönsivät, ettei Jumala enää ollut läsnä heidän keskellään. Danielin profetia viittasi selvästi Messiaan tulon

TORJUTTU VAROITUS

aikaan ja ennusti suoraan hänen kuolemansa. Siksi sen tutkiminen yritettiin estää, ja lopulta rabbiinit julistivat kirouksen kaikille, jotka yrittäisivät laskea aikaa.

Sokeudessaan ja katumattomuudessaan, välinpitämättömänä pelastuksen armollisille kutsuille Israelin kansa on läpi vuosisatojen ollut vakavana ja pelottavana varoituksena taivaallisen valon hylkäämisen vaaroista.

Se, joka vaientaa velvollisuuden äänen koska se on ristiriidassa hänen mieltymystensä kanssa, ei lopulta kykene erottamaan totuutta valheesta. Sielu joutuu eroon Jumalasta. Missä jumalallista totuutta halveksitaan, siellä seurakunta vajoaa pimeyteen, usko ja rakkaus kylmenevät ja eripuraisuus pääsee valtaan. Seurakunnan jäsenet kiinnostuvat maallisista pyrkimyksistä, ja syntiset paatuvat katumattomuuteensa.

Ensimmäisen enkelin sanoma.

Ilmestyskirjan 14. luvun ensimmäisen enkelin sanoman oli määrä erottaa Jumalan omiksi tunnustautuvat turmiollisista vaikutuksista. Tässä sanomissa Jumala lähetti seurakunnalle varoituksen, joka vastaanotettuna olisi korjannut ne epäkohdat, jotka erottivat sen hänestä. Jos seurakunnan jäsenet olisivat ottaneet sanoman vastaan, nöyryyttäneet sydämensä ja valmistautuneet seisomaan hänen edessään, Jumalan Henki olisi ilmestynyt. Seurakunnassa olisi jälleen näkynyt sama yksimielisyys, usko ja rakkaus kuin apostolisena aikana, jolloin uskovaisten joukossa oli "yksi sydän ja yksi sielu" ja "päivä päivältä Herra liitti heidän joukkoonsa niitä, jotka pelastuivat". 4

Jos Jumalan kansa suostuisi ottamaan vastaan valoa hänen sanastaan, se saavuttaisi sen yhteyden, jota apostoli kuvasi seuraavasti: "Pyrkikää rauhan sitein säilyttämään Hengen luoma ykseys. On vain yksi ruumis ja yksi Henki, niin kuin myös se toivo, johon

SUURI TAISTELU

teidät on kutsuttu, on yksi. Yksi on Herra, yksi usko, yksi kaste! " 5

Adventtisanoman vastaanottaneet tulivat eri uskonsuunnista, ja uskonnolliset raja-aidat sortuivat. Ristiriitaiset uskontunnustukset hävisivät. Erheelliset käsitykset Kristuksen toisesta tulemisesta oikaistiin. Vääryyksiä korjattiin, sydänten välille muodostui suloinen yhteys. Rakkaus vallitsi. Näin olisi käynyt kaikkialla, jos sanoma olisi otettu vastaan.

Sananjulistajat, joiden olisi vartiomiehinä pitänyt ensimmäisinä nähdä Jeesuksen tulon merkit, olivat lyöneet Laimin totuuden etsimisen profeettojen sanomasta ja ajan merkeistä. Rakkaus Jumalaan ja usko hänen sanaansa oli kylmennyt, ja adventtisanoma herätti heissä ainoastaan epäuskoa. Kuten muinoin, Jumalan sanan todistukseen vastattiin kysymyksellä: "Onko kukaan hallitusmies uskonut häneen? Tai yksikään fariseus? 6 Monet yrittivät estää ennustusten tutkimisen opettamalla, että profeetalliset kirjat oli lukittu sinetillä ja olivat mahdottomia ymmärtää. Pastoreihinsa luottaen suuret joukot kieltäytyivät kuuntelemasta; toiset taas, vaikka olivat vakuuttuneet totuudesta, eivät uskaltaneet sitä tunnustaa, koska he pelkäsivät tulevansa erotetuiksi `synagogasta" 7. Sanoma, jonka Jumala lähetti seurakunnan koettelemiseksi, paljasti kuinka suuri oli niiden joukko, jotka asettivat tämän maailman Kristuksen edelle.

Ensimmäisen enkelin varoituksen hylkääminen oli syynä siihen pelottavaan maailmallisuuden, luopumuksen ja hengellisen kuoleman tilaan, joka vallitsi kirkoissa 1844.

Toisen enkelin sanoma

Ilmestyskirjan 14. luvussa ensimmäistä enkeliä seuraa toinen enkeli, joka julistaa: "Kukistunut, kukistunut on suuri Babylon, tuo portto, joka iljetyksillään on

TORJUTTU VAROITUS

vietelleyt kaikki kansat juomaan viiniä." 8 Sana "Babylon" johtuu heprean sanasta "Babel" ja merkitsee sekaannusta. Raamatussa sillä tarkoitetaan väärän tai turmeltuneen uskonnon eri muotoja. Ilmestyskirjan 17. luvussa Babylon esitetään naisena. Raamatun kuvakielessä nainen on seurakunnan vertauskuva; siveellinen nainen kuvaa puhdasta seurakuntaa, siveetön nainen luopunutta seurakuntaa.

Raamattu kuvaa Kristuksen ja hänen seurakuntansa välistä suhdetta avioliitolla. Herra sanoo: "Minä kihlaan sinut, otan omakseni ainiaaksi. Minä liitän sinut itseeni vanhurskauden ja oikeuden sitein, rakkaudella ja hyvyydellä." "Minä otan teidät jälleen omikseni." Ja Paavali sanoo: "Olenhan kihlannut teidät yhdelle ainoalle miehelle, Kristukselle, ja tahdon tuoda teidät hänen eteensä kuin puhtaan neitsyen." 9

Hengellinen aviorikos

Seurakunnan uskottomuutta Kristukselle sen antaessa maailmallisten asioiden vallata mielen verrataan aviolupauksen rikkomiseen. Tätä kielikuvaa käytetään Israelin synnistä, kun se luopui Herrasta. "Mutta niin kuin uskonon vaimo pettää miestään, niin sinä, Israelin heimo, olet pettänyt minua, sanoo Herra." 10

Apostoli Jaakob sanoo: "Te uskottomat! Ettekö tiedä, että rakkaus maailmaan on vihaa Jumalaa kohtaan? Joka tahtoo olla maailman ystävä, asettuu Jumalan viholliseksi." 11

"Naisen [Babylon] puku hohti purppuraisena ja helakanpunaisena, hänen yllään kimalsivat kulta, jalokivet ja helmet, ja kädessään hän piti kultaista maljaa, joka oli täynnä hänen haureutensa iljetystä ja saastaa. Hänen otsassaan oli nimi, jolla on salainen merkitys: `Suuri Babylon, maailman porttojen ja iljetysten äiti.'" Profeetta sanoo: "Minä näin, että nainen oli juopunut

SUURI TAISTELU

pyhien verestä ja Jeesuksen todistajien verestä." Babylon on "se suuri kaupunki, joka hallitsee maan kaikkia hallitsijoita".

12

Se valta, joka vuosisatojen ajan hallitsi kristikunnan hallitsijoita, on Rooma. Purppura, helakanpuna, kulta, jalokivet ja helmet kuvaavat ylimielisen Rooman istuimen loistoa. Yhdestäkään muusta vallasta ei voi yhtä totuudenmukaisesti sanoa, että se oli "juopunut pyhien verestä", kuin kirkosta, joka julmasti vainosi Kristuksen seuraajia.

Lisäksi Babylonia syytetään luvattomasta yhteydestä maan kuninkaisiin. Luopumalla Herrasta ja liittoutumalla pakanoiden kanssa juutalaisesta seurakunnasta tuli aviorikkoja. Maallisten valtojen tukea etsivä Rooma saa samanlaisen tuomion.

Babylon on "porttojen äiti". Sen *tyttärien* täytyy olla kirkkokuntia, jotka pitävät kiinni sen opeista ja seuraavat sen esimerkkiä uhraamalla totuuden solmiakseen liiton maailman kanssa. Babylonin kukistamista ja lankeemusta koskevaa sanomaa on sovellettava sellaisiin uskonnollisiin yhteisöihin, jotka olivat ensin puhtaita mutta sitten turmeltuivat. Koska tätä sanomaa edeltää varoitus tuomiosta, sen täytyy kuulua lopun aikaan. Siksi se ei voi koskea yksin Rooman kirkkoa, joka on ollut langenneessa tilassa jo vuosisatoja.

Lisäksi Jumalan kansaa kehoitetaan lähtemään Babylonista. Tämän raamatunkohdan mukaan Babylonissa on vielä paljon Jumalan kansaa. Missä uskonnollisissa yhteisöissä sitten nykyään on eniten Kristuksen seuraajia? Epäilemättä protestanttista uskoa tunnustavissa kirkoissa. Kun nämä kirkot syntyivät, ne puolustivat jalosti totuutta, ja Jumala siunasi niitä. Niiden lankeemukseen oli syynä sama halu, joka vei Israelin perikatoon - halu jäljitellä jumalattomien tapoja ja tavoitella heidän ystävyyttään.

Liitto maailman kanssa

Monet protestanttiset kirkot ovat seuranneet Rooman esimerkkiä liittoutumalla "maan kuninkaiden" kanssa - valtionkirkot suhteessaan maallisiin viranomaisiin, ja muut kirkot tavoitellessaan maailman suosiota. Nimitystä "Babylon" - sekaannus - voidaan soveltaa näihin yhteisöihin, jotka väittävät oppinsa perustuvan Raamattuun mutta ovat silti jakaantuneet lukemattomiin lahkoihin, joiden uskontunnustukset ovat ristiriidassa keskenään.

Eräässä roomalaiskatolisessa teoksessa väitetään, että "jos Rooman kirkko on suhteessaan pyhimyksiin syyllistynyt epäjumalanpalvelukseen, sen tytär, Englannin kirkko, on syyllinen samaan syntiin, koska sillä on yhtä Kristukselle pyhitettyä kirkkoa kohti kymmenen Marialle pyhitettyä". 13

Ja tri Hopkins sanoo: "Ei ole mitään syytä olettaa antikristillisen hengen ja käytännön rajoittuvan niin kutsuttuun Rooman kirkkoon. Protestanttisissa kirkoissa on paljon antikristillisyyttä, eikä niitä ole suinkaan kokonaan puhdistettu turmeluksesta ja pahuudesta." 14

Käsitellessään presbyteerisen kirkon eroa Roomasta tri Guthrie kirjoittaa: "Kolmesataa vuotta sitten kirkkomme, avoin Raamattu lipussaan ja `Tutkikaa kirjoituksia' iskulauseenaan, marssi ulos Rooman porteista." Sitten hän esittää tärkeän kysymyksen: "Tuliko se *puhtaana* ulos Babylonista"? 15

Evankeliumista luopuminen

Miten kirkko alunperin luopui evankeliumin yksinkertaisuudesta? Mukautumalla pakanuuteen, jotta pakanoiden olisi helpompi kääntyä kristinuskoon. "Toisen vuosisadan lopulla useimmat seurakunnat omaksuivat uuden muodon - - Vanhojen opetuslasten astuessa haudan lepoon heidän lapsensa ja uudet

SUURI TAISTELU

käännynnäiset - - antoivat asialle uuden muodon."

"Pakanallinen virta tulvi kirkkoon tuoden mukanaan pakanuuden tavat, menot ja epäjumalat." 16 Kristinusko sai maallisten hallitsijoiden suosion ja tuen. Suuret joukot ottivat sen nimellisesti vastaan. Mutta monet "pysyivät pohjimmiltaan pakanoina ja varsinkin salassa palvoivat epäjumaliaan". 17

Eikö sama ole toistunut lähes jokaisessa itseään protestanttiseksi nimittävässä kirkossa? Kun todellisen uudistuksen hengen täyttämät uranuurtajat kuolivat, heidän jälkeläisensä "antoivat asialle uuden muodon". Kieltäytyessään sokeasti hyväksymästä muita kuin isiensä näkemiä totuuksia uskonpuhdistajien lapset poikkeavat näiden esimerkistä itsensäkieltämisessä ja maailmasta luopumisessa.

Voi, miten kauaksi kirkot ovat poikenneet Raamatun tasosta! John Wesley sanoi rahasta: 'Älkää tuhlatko osaakaan niin kallisarvoisesta lahjasta - - ylellisiin tai kalliisiin vaatteisiin tai tarpeettomiin koruihin. Älkää tuhlatko osaakaan siitä kaunistaaksenne talonne huomiota herättävästi kalliilla kuvilla, maalauksilla, kultauksilla. - - Niin kauan kuin vaatteesi ovat `purppuraa ja hienointa pellavaa' ja elämäsi `pelkkää ylellisyyttä ja juhlaa', monet tulevat epäilemättä kehumaan hienostunutta makuasi, anteliaisuuttasi ja vieraanvaraisuuttasi. Mutta tyydy mieluummin kunniaan, joka tulee Jumalalta." 17

Hallitsijat, poliitikot, lakimiehet, lääkärit ja kauppiat liittyvät seurakuntaan edistääkseen maallisia etujaan. Näiden kastettujen maailmanlasten rikkaudesta hyötyneet uskonnolliset yhteisöt tavoittelevat yhä kiihkeämmin ihmisten suosiota. Upeita, ylellisiä kirkkoja rakennetaan. lahjakkaalle sananjulistajalle maksetaan hyvää palkkaa kansan viihdyttämisestä. Hänen saarnojensa tulee olla siloteltuja ja mieluisia hienoston korville. Näin hienoston synnit

TORJUTTU VAROITUS

käsketään tekohurskauden suojaan.

Eräs New York Independentin kirjoittaja sanoo nykyajan metodismista: "Hurskaiden ja jumalattomien välinen ero häipyä eräänlaiseksi puolivarjoksi, ja innokkaat miehet molemmin puolin ponnistelevat poistaakseen viimeisetkin eroavuudet toimintatavoissa ja huveissa."

Tässä huvittelunhaluisessa ilmapiirissä ei juuri kukaan tahdo uhrautua Kristuksen vuoksi. "Jos nyt tarvitaan vahaa - - ei sitä saa pyytää keneltäkään. Ei tietenkään. Järjestäkää myyjäisiä, kuvaelmia, leikillisiä oikeudenkäyntejä, vanhanaikaisia illallisia tai jotakin syötävää - mitä tahansa mikä huvittaa ihmisiä."

Robert Atkins kuvailee hengellisyyden rappiota Englannissa: "*Luopumus, luopumus, luopumus* on kaiverrettu jokaisen kirkon julkisivuun; jos he sen tietäisivät ja tuntisivat, olisi ehkä toivoa; mutta voi, he huutavat: `Me olemme rikkaita, me olemme rikastuneet emmekä mitään tarvitse. 19

Babylonia syytetään siitä suuresta synnistä, että se "iljetyksillään on vietellyt kaikki kansat juomaan viiniä". Tämä malja kuvaa vääriä oppeja, jotka se on hyväksynyt ystävästytyttyään maailman kanssa. Se puolestaan on vaikuttanut turmiollisesti maailmaan opettamalla oppeja, jotka ovat vastoin Raamatun selviä lausuntoja.

Jos maailma ei olisi päähtynyt Babylonin viinistä, Jumalan sanan selvät totuudet johtaisivat suuret joukot synnintuntoon ja kääntymykseen. Mutta uskonto vaikuttaa niin sekavalta ja ristiriitaiselta, etteivät ihmiset tiedä mitä uskoa. Kirkko itse on syyllinen maailman katumattomuuteen.

Toisen enkelin sanoma ei saavuttanut lopullista täyttymystään vuonna 1844. Silloin kirkot kokivat moraalisen lankeemuksen, kun ne hylkäsivät adventtitotuuden valon, mutta tuo lankeemus ei ollut

SUURI TAISTELU

täydellinen. Jatkaessaan tälle ajalle kuuluvien totuuksien vastustamista ne ovat langenneet yhä syvemmälle. Vielä ei kuitenkaan voi sanoa, että Babylon on langennut, koska se on vietellyt *kaikki kansat* juomaan viiniä. Toisen enkelin vakava julistus koskee myös protestanttisia kirkkoja. Mutta vielä ei luopumus ole saavuttanut huippuaan.

Ennen Herran tuloa saatana tulee vaikuttamaan "suurella voimalla, tehden petollisia tunnustekoja ja ihmeitä". Kaikki, jotka "eivät ole rakastaneet totuutta, joka olisi pelastanut heidät", joutuvat kohtaamaan "rajun eksytyksen, jotta he uskoisivat valheeseen". 20 Babylonin lankeemus on täydellinen vasta sitten, kun kirkko on kokonaan liittoutunut maailman kanssa. Muutos tapahtuu vähitellen, ja Ilm. 14:8 toteutuu täydellisesti vasta tulevaisuudessa.

Vaikka Babylonin muodostavissa kirkkokunnissa vallitsee hengellinen pimeys, valtaosa Kristuksen uskollisista seuraajista on vielä niiden yhteydessä. Monet eivät ole nähneet tälle ajalle kuuluvia totuuksia. Useat kaipaavat kirkkaampaa valoa. Ilmestyskirjan 18. luku viittaa aikaan, jolloin Babylonissa vielä olevaa Jumalan kansaa kehoitetaan eroamaan sen yhteydestä. Tämä viimeinen maailmalle annettava sanoma täyttää tehtävänsä. Totuuden valo tulee loistamaan kaikille, jotka ovat valmiit ottamaan sen vastaan, ja kaikki Babylonissa olevat Herran lapset noudattavat kutsua: «Lähtekää pois, jättäkää hänet, te, jotka olette minun kansaani.» 21